

Митро фоз некого бе владя тия
земи

ГЛАВА II.

Не мина много време и единъ новъ пратеникъ донесе вестъта, че императоръ Андроникъ е сваленъ отъ престола и на негово мѣсто е провъзгласенъ Исакъ II.

И този пѣтъ заговорниците се бѣха събрали въ дома на царския потомъкъ Бѣлгунъ, владѣтелъ на Търновскитѣ области.

— Говори, — каза нетърпеливо Асѣнь на бързоходеца, като му посочи столъ до масата и му подаде чаша вино.

Морниятъ мжжъ изпи на единъ дѣхъ бистрото питие, отметна назадъ мокритѣ си отъ потъ коси и заговори:

— Когато Андроникъ научилъ, че опасниятъ човѣкъ се върналъ въ Визансъ и се криелъ въ къщата на една стара жена, заповѣдалъ на баила Стефанъ да го намѣри и да го обеси. Войска обградила жилището. Исакъ разбралъ, че ще го хванатъ, излѣзълъ отъ скривалището си и се помжчилъ съ хитростъ да се спаси. За това наивно попиталъ баила:

— Господарю, съ какво мога да ти услужа?

Баилътъ го изругалъ и казалъ, че следъ малко ще го види на вѣжето. Тогава съ отчаяна дързостъ. Исакъ извадилъ мечъ си и го пронизалъ. Изумени отъ толкова смѣлостъ, хората на баила се разбѣгали. Хитриятъ ромеецъ не загубилъ присѣствие на духа, метналъ се върху коня на убития и съ окървавенъ мечъ се спусналъ къмъ черквата Света София. — Не ме погубвайте, — викалъ на смянитѣ хора изъ улицитѣ, — защото азъ убихъ дявола и убиеца, който стори всички позорни дѣла въ този градъ! — и треперящъ отъ тревога и страхъ, той прегърналъ кръста на олтара на Св. София. Въ това време цѣлиятъ градъ се развълнувалъ и потоци отъ хора се стичали къмъ Великата черква. Възхитени отъ храбростъта на непознатия, ромеитѣ решили на самото мѣсто да го коронясатъ за василевсъ на мѣстото на омразния тиранинъ. И пратили да повикатъ патриарха. Въ това време Андроникъ билъ въ Милудийския дворецъ на Пропонтида. Отначало помислилъ, че всичко това е шега и далъ грамота да се

вице там